

בזה, ר"ח תמוז, תרפ"ה, ראון.

אל כבוד הרבנים והאדמו"רים די בכל אהר ואתר.
אולי יש בידם לתקן דבר מה, יהי שכרם רב מדי.

הנה יש לי צער גדול מפני עצם הענין וגם מתמיהת רבים, אף שכולם מאמינים שכל מה שמתחווה למטה בין לטוב בין למוטב, הכל הוא מאת הקב"ה.

מ"מ כל אחד עומד ומשתומם ופלא הוא בעיניו מפני מה גשתנו העתים כי כן לרעה, הלא מלבד זה שכל ישראל בכל מקום פזוריהם בין העמים כולם נעשו משועבדים, והיוקר הולך וגדול מיום ליום, והמסים והארנוניות ג"כ מתגדלים מאד, על כולם עוד הגזירות שנסבבו על התורה ומצותי נורא מאד, שהתינוקות של בית רבן בטלים במאות עיירות, גם מצב הפרנסה בכל מקום הוא רע מאד, כלל הדבר עם ישראל הולכים ומתאוננים כל אחד ואחד על רוע מצבו.

והנה בשנים שלפנינו אף שהיו ג"כ מצויות צרות וגזירות, מ"מ מי שהי בכלל המימי לב הי יכול להתנחם בנפשו ולומר, הגם שבענינים החיצונים אינו מתנהג כרצונו, אבל בעניני הנפש הוא בוטח שאינו מרוחק מהקב"ה, ובודאי יעמוד הקב"ה לבסוף לימינו, וכמ"ש כי יעמוד לימין אביון להשיע משופטי נפשו; אבל כהיום בעוה"ד מר לנו מאד מכל צד, כי כשהוא מביט בעצמו בעניני עוה"ד אין לך יום שאין קללתו מרובה מחיבתו, וכשהוא מתבונן לאחריתו בעניני תורה ומצות, ג"כ אין לו שום הצלחה, והגם שכל אחד מישראל מבקש מהקב"ה שישמע לבקשותיו וישיב לו כרצונו, אין שומע לו, הלא דבר הוא.

ואמרת שיעקר סיבת הדבר, שאנו מדחיקים בעצמנו את הקב"ה מאתנו, הוא צוה לנו והתקדשתם והייתם קדושים, ואחז"ל כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, מעט מקדשין אותו הרבה, בעוה"ד מקדשין אותו לעוה"ב, וכתוב אחר אומר כי ד' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך וגו' (המאמר להצילך כולל הרבה ענינים להצילך מן החרב ומן הרעב ומן השבי ומן הביזה) והי מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהי קדושים הוא מתהלך בינינו להצילנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערות דבר הוא שב מאחרינו, וממילא יחולו עלינו כל הסיבות ח"ו.

והנה אחז"ל (ברכות כ"ד) טפה באשה במקום שהדרך להיות מכוסה הוא בכלל ערוה, וכהיום בעוה"ד נתפרץ הדבר מאד מאד, והיצה"ד מפתה לנשים לילך פרוצי ראש בלי שום כיסוי וגם לילך בזרועות מגולות וחלוקותיהן עשויות בלא בתי ורועות, ועוד חלק גדול מלבושיהן כנגד הלב וכה"ג הכל מגולה כדי שבכל מקום שיביט שם האיש יהי נגד הערוה, וממילא כל הברכות שמברך האיש בביתו או כשהוא מתפלל בביתו נגד אשתו או בתו הגדולה הם כנגד ערוה, וידוע שבכל ברכה יש בה שם הקדוש, וא"כ כשם שהמברך כהוגן ממשין על עצמו ברכה, כמ"ש בכל המקום אשר אוכיר את שמי אבוא אליך וברכתך, כן הדבר להיפך ח"ו, אם מברך נגד הערוה ממשין ח"ו עניות על עצמו, כדאיתא בנדרים (ח') בכל מקום שהזכרת השם (שלא כהוגן) מצויה שם עניות מצויה (ועיי"ש ברין ורא"ש).

והנה ידוע דסוף האדם, אף אם יהי אלף שנים, הוא מוכרח להשיב נשמתו אל האלקים ולתת דין וחשבון על מעשיו ועל דבוריו, ואוי ימצאו אלפי אלפים ברכות ושמות הקדושים שלא הי עליהם קדושה ולא עלו למעלה כלל, ועל הכל יתבעו ממנו בשעת הדין, וגדולה מזה מצינו בחז"ל על הפסוק, ומגיד לאדם מה שיחה, אפי שיחה קלה מגידין לו לאדם בשעת הדין, כלל הדבר ה"מאדע" הגרועה הוה מביאה לאדם לידי הרתורים רעים ולפעמים גם לז"ל ח"ו (ומסכן בזה בניו הקטנים כמ"ש הג' יעביץ בסידורו), וכמעט ע"י ה"מאדע" הגרועה הוה מבטלים גידים מאמרו של הקב"ה, שאמר והי מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר, והנה ידוע לכל, כשפרצה תבערה בכרם המלך והלהב גדול מאד, הכרח

יוצא מנדולי המלך לאנשי העיר: התחזקו, התחזקו כולכם לכבות האש באיור עצה שתוכלו, כי כרם המלך בוער באש, ואם תתעצלו בדבר תדעו כי בנפשכם הוא ח"ו, ומרדים חקראו, כי אינכם חוששים לכבודו, ואם תתחזקו כראוי ותכבו האש יקבל כל אחד שכרו ורוב כבוד לפי ערך התחזקותו, כן הדבר בענינו, כי הנה ידוע שכל ישראל נקראים כרם ד', כמ"ש כי כרם ד' בית ישראל (ישעיהו ו') ובעוה"ד תבערה גדולה נפלה בכרמו בנמה מקומות ע"י ה"מאדע" הגרועה הוה, כי מתגבר כח הטמאה מאד ע"י, כקאמרם ד"ל על הפסוק ונשמרת מכל דבר רע, אזורה שלא ידורו אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה, וממילא נפסקה התשפעה והברכה מכל ארץ בעסקיה, ונסבבו ע"י כל הצרות הרעות כמ"ש בסה"ק (י) ע"כ החוב מוטל על כל איש ואיש לכבות את האש הנורא הזה ולתקן בביתו שייהי הכל עשוי כדיון ולא יתנהגו בפריצות ח"ו, ויזכה עבור זה לצאת ממנו פנים ישרים וקדושי עליו, וביותר החוב על הרבנים ועל כל התרדים לדבר ד' שבכל עיר ועיר לדרוש ברבים מגדל הענין הזה הנוגע לקיומו ולהצלחתנו בנוף ובנפש בזה ובבא ויתקיים בזה מאמר הכתוב והי מחניך קדוש.

דברי הכותב לכבוד ד' ותורתו ומיצר בצרת עמו ישראל,

המצפה לגאולה בבי"א.

ישראל מאיר ב"ר ארי זאב הכהן

בעה"מ ספר הפץ חיים ומ"ב

י) והנה אף שאנו צועקים אל השליכנו בלפניך ורוח קדשך אל תקח ממנו, השטן מתחכם לישול מישראל כח קדושתם, ומה צוה, הגדה יצא דתאווה בנפשם שילכו הבנות כעין ערומות כדי שבכל מקום שיביט שם האדם יהי כנגד ערוה, וזה הי עצה בלעם הרשע שהסית את בנות מואב לילך ערומות כדי להחטיא את ישראל, וכמו שאחז"ל (בכורות דף ח') על הפסוק וחקראנה לעם לזבוח אלהיהן ערומות פגעו בהן, והכתוב צוה ואומר והי מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר, הרי שחלה הכתוב קדושתו בזה הענין, ומה שהי צריך היצה"ד מלפנים לעמול כמה שנים התחכם היום ועושה זאת בזמן קצר.

והנה אף שאין אנו במדרגה גדולה שההיגה מחשבותינו זכות וטהורות, ע"כ הי האדם הידי מאד שלא להביא את עצמו לכתלה לידי הרתורים, וכבר אחז"ל כל המביא עצמו לידי הרתורים אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה — ע"כ מחויב כל איש לתקן בביתו שלא ילכו ב"ב בזרועות מגולות, וכן כל לבושיהן יהיו עשויות כדיון, כדי שלא יביא עצמו לזרז הרתור, ואף אם ילעזו עליו אל יחוש לזה, וכבר אחז"ל מוטב לו לאדם לתקרא שוטה כל ימיו ואל יהי רשע שעה אחת לפני המקום וזכותו זה יתן ד' לו להיות בניו ת"ח.

מכל הנ"ל
ומהמשך משמע
שהאיסור הוא:
(א) מטעם ברכות
כנגד ערוה.
(ב) מטעם הרהור.

ובזמנינו שהפאה
נכרית נראית כשער
ממש ועוד יותר,
א"כ מה
ההבדל???

מכתב זה נתפרסם
בספר הפץ חיים
על התורה, דף שכ"ב